

Arrest

nr. 203 115 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en tot de Sheikhal-clan te behoren. U werd geboren in Mogadishu. In 1997, toen u twee jaar oud was verhuisde u samen met uw familie (vader, moeder, broer en zus) naar Jeddah, Saoedi-Arabië. Jullie reisden via Yemen. U heeft in Saoedi-Arabië altijd samengewoond met uw familie.

Uw vader is eveneens geboren in Mogadishu. Hij had er een kledingwinkel. Hij verbleef van 1997 tot 2015 in Saoedi-Arabië en verdiende er de kost met verschillende tijdelijke baantjes.

Uw moeder werd geboren in de regio van Mogadishu. In 2015 werd uw vader gerepatrieerd naar Somalië samen met uw moeder, broer en zus.

U werkte als huishoudhulp in Saoedi-Arabië. De laatste twee jaren van uw verblijf, werkte u in een kapsalon. U vond het werk via Saoedische vriendinnen. U en uw familie hadden geen verblijfsstatuut in Saoedi-Arabië. Sinds uw familie gerepatrieerd werd in 2015, woonde u bij een vriend van uw vader, A.M.. Hij verbleef legaal in Saoedi-Arabië. Hij vroeg u een deel van uw loon aan hem af te staan. Hij gaf een deel aan uw familie in Mogadishu, en hield een deel voor zichzelf. Toen u niet meer kon werken, stelde hij u voor om te trouwen met een man op leeftijd.

In februari 2016 begon u een relatie met een andere man, A.A.I.. Hij werd geboren in Qardho (Puntland). Hij is opgegroeid in Mogadishu. Toen hij op bedevaartstocht naar Mekka ging, besloot hij te blijven in Saoedi-Arabië. Hij behoort tot de Tumaalclan. U stelde hem voor aan uw ouders. Zij verwezen u door naar A.M.. A.M. en uw halfbroer, F., gingen niet akkoord met het huwelijk. Toch trouwde u met hem in september 2016 in Jeddah. U werd sindsdien bedreigd door uw halfbroer.

U woonde samen met uw echtgenoot in Hay Jama (Saoedi-Arabië). Hij werd ziek. U bracht hem naar het ziekenhuis. Omdat jullie illegaal waren, bracht het ziekenhuis de politie op de hoogte. Uw man werd mishandeld in het ziekenhuis. De politie arresteerde jullie en sloot jullie op. Toen jullie elkaar zagen op de luchthaven voor de repatriëring, vertelde uw echtgenoot u dat zijn familie niet akkoord ging met jullie huwelijk uit angst voor uw broer. Jullie werden gerepatrieerd naar Mogadishu in januari 2017. U verbleef gedurende een maand bij de vriend van uw echtgenoot in Buulo Hubey wijk. Uw echtgenoot verblijft er momenteel nog steeds. Uw schoonouders zijn ook in Mogadishu. Ook uw familie bevindt zich nog steeds in Mogadishu. Uw zus S. woont er met haar eigen gezin. De rest van uw familie woont samen bij uw halfbroer F.. De moeder van F. bevindt zich eveneens in Mogadishu. Uit angst voor uw schoonbroer besloot u te vluchten. U reisde vanuit Mogadishu met een vals paspoort via Kenia naar Uganda. In Uganda moest u het paspoort achterlaten bij de smokkelaar. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag, p2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U vreest bij terugkeer naar Mogadishu dat uw halfbroer u en uw echtgenoot zullen terugvinden en dat hij u zal arresteren en vermoorden. Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees dat u zou vermoord worden door uw halfbroer F. omdat u trouwde met A.A.I., behorende tot de Tumaalclan.

U beschikte eerst en vooral over een onvoldoende kennis van de Tumaalclan en andere minderheidsclannen om geloofwaardig te maken dat u getrouwd met iemand van de Tumaalclan. Uw verklaringen komen evenmin overeen met informatie waarover het CGVS beschikt. U legde immers inconsistente verklaringen af betreffende de clan van uw echtgenoot, A.A.I.. Nochtans vormt zijn clan de hoofdreden waarom uw huwelijk stuitte op verzet van uw familie, in hoofdzaak uw schoonbroer F. en een familielid langs vaderskant, A.M..(gehoorverslag, p13)

Zo verwees u tijdens uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar de clan van uw echtgenoot als zijnde "Boon", en zijn subclan als "Tumaal".(zie administratief dossier: Verklaring DVZ, p6, vraag 15a) Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd om te vertellen over de clan van uw echtgenoot, vertelde u dat hij "Tumaal" was en dat het een clan is "die niet gerespecteerd wordt door de Somaliërs". Wanneer gevraagd werd of Boon en Tumaal hetzelfde zijn, verklaarde u dat "mensen zeggen dat dat hetzelfde is". Desondanks dat u zelf verklaarde dat Tumaal een clan is die onder "Boon" valt, verklaarde u later dat Boon een scheldwoord is. Wanneer gevraagd werd waarom u op DVZ verklaarde dat uw man Boon is, antwoordde u dat dat de naam van de clan is. U voegde er aan toe dat "mensen Boon en daarna Tumaal zeggen". U verklaarde verder dat Boon uit verschillende clans bestaat en dat u dacht dat Tumaal daarvan is.(gehoorverslag, p10) **Boon is echter een pejoratieve benaming die meerderheidsclans gebruiken om minderheidsgroepen in het algemeen mee aan te duiden.(zie administratief dossier) Het is allerm minst aannemelijk dat iemand die trouwt met een Tumaal naar de clan van haar echtgenoot zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie echter dat minderheidsclans waar naar verwezen wordt met de term Boon, zoals de Tumaalclan, geen tribale organisatie kennen waarbij een afstammingslijn bestaat tot een gemeenschappelijke voorvader.(zie administratief dossier)**

Zeer bevreemdend zijn uw verklaringen omtrent de vergelijking tussen de clan van uw echtgenoot en uw eigen clan. Zo verklaarde u dat u aan A.M. uitlegde dat Sheikhal "ook" een minderheidsclan is.(gehoorverslag, p15) Sheikhal wordt inderdaad door verschillende bronnen als een minderheidsclan gezien, al is dit op een geheel ander niveau. Het behoren tot een minderheidsclan, zoals de Tumaal, gaat in werkelijkheid veel verder dan de positie van de Sheikhalclan in de Somalische samenleving. De Sheikhal stammen immers af van een Arabische religieuze afstammingslijn, waarbij alle leden Sheikhal gelinkt zijn aan één gemeenschappelijke voorvader, in tegenstelling tot de Tumaal. Sheikhal hebben zelfs enkele zetels in het parlement, in tegenstelling tot de Tumaal. Vaak worden Sheikhal gelinkt aan de Hawiye, als een subclan van Hawiye of zelfs als een clan op zich. U verwees zelf dat "jullie" altijd woonden waar de Hawiye woonden.(gehoorverslag, p9) Ook wanneer er gevraagd werd waar de Tumaal voorkomen, verklaarde u dat het te "vergelijken" was met de Sheikhal, die "ook" overal voorkomen. (gehoorverslag, p10) Het klopt dat de Sheikhalclan verspreid woont in Somalië. Echter, op vele plaatsen worden ze beschermd door de Hawiyeclan, in tegenstelling tot de Tumaalclan die van geen enkel clan bescherming kan genieten. **Uw vergelijking tussen uw clan en de beweerde minderheidsclan van uw man gaat bijgevolg niet op en maakt uw huwelijk met een lid van de Tumaal onaannemelijk. Gezien de genadeloze discriminatie, uitsluiting en verwaarlozing die minderheidsgroepen zoals de Tumaal in Somalië te beurt vallen, komt het zeer bevreemdend over wanneer u Sheikhal en Tumaal op bovenvermelde manier vergelijkt.**

Van iemand die werkelijk met iemand trouwt van de minderheidsclan Tumaal, desondanks dat dit niet werd toegestaan door haar familie en omgeving, kan men verwachten dat zij hier consistent en coherent over kan vertellen en de relevante benamingen gepast kan gebruiken. Bovendien speelt het clansysteem een belangrijke rol in sociale relaties tussen mensen van de Somalische gemeenschap(zie administratief dossier); iets wat u zelf ook heeft aangetoond door uw verklaring dat uw familie uw huwelijk niet accepteerde omwille van de clan van uw echtgenoot en uw verklaring dat "overal waar Somaliërs zijn, ze continu bezig zijn met de clans zijn". (gehoorverslag, p10) **Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden is het niet alleen ongeloofwaardig dat u bent getrouwd met iemand die tot een minderheidsgroep behoort en u dus een vrees voor vervolging loopt door dit huwelijk.** U vreesde eveneens dat uw toekomstige kinderen gediscrimineerd zouden worden omwille van hun clan. Aangezien u nog geen kinderen heeft is deze vrees louter hypothetisch. Bovendien wordt er geen geloof gehecht aan de clan van uw echtgenoot, en logischerwijze ook niet aan de clan van jullie toekomstige kinderen.

Ten tweede, werden verschillende inconsistenties opgemerkt met betrekking tot de verantwoordelijkheid van uw halfbroer, uw vader en A.M. over uw huwelijk met Ahmed. U verklaarde dat uw ouders, nadat ze werden gerepatrieerd naar Somalië, de verantwoordelijkheid over u in Saoedi-Arabië hadden gegeven aan A.M.. Toen u bij A.M. verbleef, moest u hem geld afstaan.(gehoorverslag, p12) Toen u niet meer kon werken stelde A.M. u een huwelijkspartner voor. U weigerde. Toen u A.M. over uw relatie met Ahmed sprak, wou hij hem leren kennen. Hij vroeg u eerst welke clan hij had, maar u ontweek zijn vraag. Toen hij via andere mensen de clan van Ahmed te weten kwam, zei hij: "We trouwen enkel met de grotere clan". (gehoorverslag, p15) Voordat u Ahmed aan A.M. voorstelde, had u de optie om met Ahmed te trouwen met uw vader besproken. Uw vader had u gezegd om naar A.M. te gaan, omdat u alleen woonde in Saoedi-Arabië: "Ze zeiden je bent op dit moment bij je oom. Je moet naar hem luisteren."(gehoorverslag, p16) In navolging van dit gesprek ging u naar A.M..

U trouwde met Ahmed, omdat u anders zou uitgehuwelijkt worden aan de oudere man die A.M. had voorgesteld.(gehoorverslag, p15) Uit uw bovenstaande verklaringen kan worden vastgesteld dat uw ouders, laat staan uw halfbroer, geen inspraak hadden in de keuze voor een huwelijkskandidaat. Uw vader droeg zijn verantwoordelijkheid over aan A.M.. U werd verplicht door uw vader om A.M. te respecteren. (gehoorverslag, p18) In deze context is het uiterst onaannemelijk dat uw halfbroer F. zich zou opwerpen in deze kwestie laat staan dat hij een grote invloed zou hebben in de keuze van uw huwelijkspartner. Bovendien was F. nooit in Saoedi-Arabië geweest.(gehoorverslag, p5) Toen uw ouders naar Saoedi-Arabië verhuisden, bleef hij immers bij zijn oom in Mogadishu.(gehoorverslag, p11) F. werd niet door uw vader grootgebracht. (gehoorverslag, p19) Dit wil zeggen dat de laatste keer dat u hem zag voor uw vertrek naar Saoedi-Arabië in 1997 moet geweest zijn. U verklaarde dat uw vader "niets tegen F. kan zeggen".(gehoorverslag, p19) Hierover verklaarde u verder dat F. nadacht over wat andere mensen over de situatie zouden denken en dat men je oudere broer moet respecteren, "net zoals je ouders".(gehoorverslag, p18) Uw ouders hadden echter de verantwoordelijkheid over uw huwelijk bij A.M. gelegd. Bovendien is F. een halfbroer langs vaderszijde, en had juist jullie vader u doorverwezen naar A.M.. **Dit ondermijnt verder op grondige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, waar u aanhaalde dat u vreest dat u zou vermoord worden door uw halfbroer F. omdat u trouwde met A.A.I., behorende tot de Tumaalclan.**

U verklaarde dat u uw huwelijk met vele mensen in Saoedi-Arabië besprak. U hoorde over verhalen van geheime huwelijken in Somalië, maar u dacht dat dit niet van toepassing op uw eigen huwelijk was, aangezien u van plan was om in Saoedi-Arabië te blijven en uw familie in Somalië zat. Bovendien getuigde u ook van een zeker niveau van zelfbeslissingsrecht: "Ik was verantwoordelijk voor mij eigen leven." Aangezien u bij een ver familielid bleef, kon niemand u onderdrukken.(gehoorverslag, p14) Dit valt niet te rijmen met de verantwoordelijkheid die A.M. over u had, noch met de vrees voor uw halfbroer.

Naast de vaststelling dat het onaannemelijk is dat uw halfbroer F. zich zo zou moeien met uw keuze voor een huwelijkspartner, stelt het CGVS dat de bedreigingen van uw halfbroer zeer vaag zijn. U verklaarde dat uw echtgenoot na jullie huwelijk, voordat jullie gerepatrieerd werden, contact had met uw familie in Mogadishu. Zij vertelde hem dat ze contact hadden gehad met uw familie. Uw schoonfamilie wou niet dat u naar hen kwam omdat ze bang was van uw familie.(gehoorverslag, p13) Ook uw echtgenoot was bang, meer bepaald van uw halfbroer. Hij was bang dat F. "achter hem zou gaan".(gehoorverslag, p16 en p17) Echter, uw echtgenoot heeft nooit bedreigingen gekregen van uw halfbroer. De bedreigingen namen enkel de vorm aan van het gebruik van de beledigende term "Lomo Cayan" (scheldwoord voor iemand van een minderheidsclan) aan uw adres.(gehoorverslag, p16) U verklaarde dat uw halfbroer u "van alles kan aandoen": Hij is politieagent en kan u arresteren of vermoorden.(gehoorverslag, p13, p14 en p19) **Hieruit kan worden geconcludeerd dat u de vrees voor vervolging voor u én uw echtgenoot niet concreet kan maken.**

Bovendien rijzen er ernstige vragen met betrekking tot de omstandigheden waarin u verklaarde te leven in Saoedi-Arabië en tot een mogelijks legaal statuut in Saoedi-Arabië.

U woonde in Saoedi Arabië vanaf uw tweede tot twintigste levensjaar. U verklaarde dat u nooit legaal hebt verbleven in Saoedi-Arabië.(gehoorverslag, p4 en p7) U verklaarde dat men een verblijfsstatuut kan krijgen met een werkvisum of via een "Qafil" (verantwoordelijke die garant staat bij het uitreiken van een legaal statuut). (gehoorverslag, p7) Men kan een Qafil bekomen via Somaliërs in Saoedi-Arabië. Eerst en vooral moet men documenten bekomen via de werkgever. Met deze documenten en een Qafil kan men dan aan verblijfsdocumenten komen.(gehoorverslag, p17)

Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat u gedurende bijna twintig jaar **een openbaar leven** hebt geleid in Saoedi-Arabië. U werkte bij Saoedisch kapsalon en had veel Saoedische vriendinnen. Deze Saoedische contacten hebben u bovendien veel geholpen (advies over huwelijk, geld voor medische zorg, etc.).(gehoorverslag, p12, p14, p16) Ze hebben zelfs geld ingezameld voor een operatie toen u een letsel opliep aan uw arm. U vertelde over controles op werk, op straat en bij u thuis.(gehoorverslag, p16) U verstopte zich tijdens deze controles en uw Saoedische collega's en vrouwen die zich op dat moment in de kapper bevonden, deden dan alsof ze werkten in de kapper in plaats van u. Zelfs nadat u ziek werd, bleven de werkgevers van het kapsalon af en toe beroep doen op uw diensten.(gehoorverslag, p19) U hebt momenteel met niemand meer contact, noch in Somalië, noch in Saoedi-Arabië, behalve één Saoedische vriendin.(gehoorverslag, p6 en p11)

U legde verder inconsistente verklaringen af over de pogingen die u ondernam om een legaal verblijfsstatuut in Saoedi-Arabië te verkrijgen. U verklaarde enerzijds dat u nog nooit had geprobeerd om een statuut te verkrijgen.(gehoorverslag, p7) Anderzijds verklaarde u dan toch dat u uw Saoedische werkgevers gevraagd heeft om Qafil te worden zodat u een statuut kon krijgen.(gehoorverslag, p12) Even later verklaarde u dat u er “alles” aan deed om het te verkrijgen.(gehoorverslag, p15) U beseftte dat het mogelijk was dat u nooit verblijfsdocumenten zou bemachtigen, maar u hoopte er op.(gehoorverslag, p16) Het is opmerkelijk dat u verklaarde nog maar weinig stappen te hebben ondernomen om legaal te kunnen verblijven in Saoedi-Arabië, terwijl u dit wel heel graag wou.(gehoorverslag, p18) U wou immers met uw man graag een legale toekomst opbouwen in Saoedi-Arabië. U was wel van plan om verblijfsdocumenten te laten maken, via “vrienden met papieren”.(gehoorverslag, p14)

Er leken echter wel reële opties voor u om verblijfsdocumenten aan te maken. Zo verbleef A.M. zelf legaal in Saoedi-Arabië.(gehoorverslag, p17) Over de mogelijke rol van A.M. in het verkrijgen van een legaal statuut legde u inconsistente verklaringen af. Als hij uw Qafil zou worden zou hij verantwoordelijk worden over u en zou hij “alles kunnen doen”. A.M. was echter al verantwoordelijk over u. U hebt hem nooit gevraagd of hij uw Qafil wou worden, omdat u dit niet durfde.(gehoorverslag, p14) Dit is een opmerkelijke verklaring, aangezien u wel durfde zijn huwelijkskandidaat voor u te weigeren en aangezien u verklaarde te trouwen met iemand waarvoor hij u geen toestemming gaf. U verklaarde dat A.M. geen geld wou betalen. Nochtans eigende hij zich steeds een deel van uw loon toe. Bovendien zou u, volgens uw eigen verklaringen, meer verdienen als u verblijfsdocumenten zou hebben, waardoor A.M. er zelf ook voordeel zou halen om uw Qafil te worden.(gehoorverslag, p18) Wanneer dit door de dossierbehandelaar werd opgemerkt, hield u het dan maar bij de verklaring dat u “niet heel lang” bij A.M. hebt gewoond. Verder zei u: “Stel dat mijn ouders zouden zeggen: Regel papieren voor haar, dan zou hij het misschien doen. Bovendien is het de broer van mijn vader, het is een ver familielid.”(gehoorverslag, p18) Het is echter zeer onaannemelijk dat uw ouders dit niet zouden vragen aan A.M., aangezien ze zelf al gerepatrieerd werden omdat ze niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikten. Bovendien hadden ze zelf al verschillende keren (minstens twee keer) geprobeerd om een verblijfsstatuut te verkrijgen.

De andere voorwaarde om tot verblijfsdocumenten, namelijk iemand vinden die een winkel of bezittingen heeft,(gehoorverslag, p7) leek in uw geval ook te kunnen worden vervuld. U werd immers op verschillende vlakken geholpen door uw Saoedische werkgevers en u onderhield nauwe contacten met Saoedische mensen.(zie hierboven) U verklaarde dat men alleen maar kan werken voor de eigen Qafil.(gehoorverslag, p8) Wanneer u werd gevraagd of u via uw werk een eigen Qafil kon regelen, antwoordde u van niet.(gehoorverslag, p8) U verklaarde dat u het al had gevraagd, maar dat zij de verantwoordelijkheid niet wouden opnemen. Dit is opmerkelijk, gezien de vele steun en hulp die zij u boden alsook de bescherming tijdens verschillende controles op het werk.

Bovenstaande elementen maken het zeer onaannemelijk dat u geen legaal verblijfsstatuut zou hebben gehad in Saoedi-Arabië. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u verklaarde dat het zo moeilijk zou zijn om verblijfsdocumenten te bekomen in al die jaren tijdens uw verblijf in Mogadishu, maar dat u er wel vanuit ging dat het geregeld zou kunnen worden via vrienden van uw echtgenoot, eens jullie getrouwd waren.

Op basis van voorgaande elementen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan uw vrees omwille van uw huwelijk met Ahmed. Hierdoor dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, werd vastgesteld dat u eveneens niet aannemelijk kon maken dat u een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, heeft.

Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal immers van mening dat u zich redelijkerwijze zou kunnen terugkeren naar Mogadishu, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Het is namelijk zo dat u oorspronkelijk uit Mogadishu afkomstig bent. Bovendien, beschikt u over een uitgebreid familiaal netwerk in Mogadishu. Uw familie (vader, moeder, zus, broer, halfbroer, moeder van uw halfbroer, echtgenoot en schoonfamilie) wonen in de stad. Uw zus woont met haar eigen gezin. Uw ouders en broer wonen bij uw halfbroer. Uw halfbroer werkte volgens uw verklaringen als politieagent in de stad. Uw vrees voor hem werd ongeloofwaardig geacht.(zie hierboven) Het valt dus redelijkerwijze te verwachten dat u zich kan huisvesten in Mogadishu. Bovendien heeft u in Saoedi-Arabië aangetoond dat u capabel bent om zelf werk te vinden. U stuurde zelfs regelmatig een deel van uw loon op naar uw familie in Mogadishu.(gehoorverslag, p12) U spaarde zelfs geld om een legaal statuut te kunnen regelen in Saoedi-Arabië.(gehoorverslag, p15) Er zijn geen tegenaanwijzingen waarom u dit niet verder zou kunnen zetten in uw stad van herkomst. U kon dankzij het stuk grond dat de oom van uw echtgenoot aan uw echtgenoot gaf, uw reis naar België betalen.(gehoorverslag, p11)

Na uw repatriëring, verbleef u gedurende één maand in Mogadishu, meer bepaald in de wijk Buulo Hubey, bij de vriend van uw echtgenoot. Hij wachtte u en uw echtgenoot op toen jullie gerepatriëerd werden naar Mogadishu. (gehoorverslag, p10) Hij behoort tot de Murusade-clan. Volgens uw verklaringen is dat de meerderheidsclan van de wijk.(gehoorverslag, p9) U kan bovendien ook beroep doen op de Hawiye-clan in het algemeen, gezien uw eigen clan, Sheikhal, beroep kan doen op de bescherming van de Hawiye-clan omdat deze twee clans aan elkaar verbonden zijn.(zie administratief dossier) U verwees hier zelf ook naar door te stellen dat Sheikhal vooral voorkomen waar de Hawiye aanwezig zijn.(gehoorverslag, p9) De Hawiye zijn een meerderheid in Mogadishu. **De commissaris-generaal is van mening, na het onderzoeken van de algemene levensomstandigheden in de overwogen hervestigingszone, dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u naar Mogadishu zou kunnen terugkeren en u er zou kunnen vestigen.**

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de

intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviséerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 januari 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster bevestigt dat Boon en Tumul in Somalië inderdaad als scheldwoorden gebruikt worden voor de minderheden. Echter, deze woorden zijn zodanig geïmplementeerd in de Somalische samenleving dat de mensen die onder 'Boon' en 'Tumul' vallen, zich vaak ook zo aanduiden, omdat zij zich er bewust van zijn dat de samenleving/buitenwereld hen op de manier herkent/benoemt. Het verzoekschrift acht het niet ernstig van verwerende partij te stellen dat het vreemd zou zijn dat verzoekster haar echtgenoot op die manier identificeert en er vervolgens geen geloof hecht aan haar relatie.

Verzoekster stelt dat ook haar clan Sheikhal een minderheidsclan is. Verzoekster haalt aan dat verweerder teruggrijpt naar de geschiedenis van de verschillende clans en dat deze stelt dat het inderdaad zo is dat Sheikhal een minderheidsclan is 'maar op een heel ander niveau'. Verzoekster merkt op dat verweerder dergelijke kennis vergaart door allerlei bronnen te raadplegen en de geschiedenis en het ontstaan van de clans te bestuderen. Zij betoogt dat zij deze luxe nooit gehad heeft, temeer *“dat zij opgegroeid is in Saudi-Arabië - en dus NIET in de Somalische cultuur - en de verschillende clans van haar ouders aangeleerd heeft gekregen”*. Verzoekster voert aan dat het onredelijk is dergelijke encyclopedische kennis van haar te verwachten.

Wat betreft de reactie van de halfbroer van verzoekster op haar huwelijk met A., merkt verzoekster op dat het niet zo is dat - omdat de verantwoordelijkheid over haar overgedragen was aan A.M. - de familie met elke huwelijkspartner akkoord moest gaan. Hier stond de eer en de naam van de familie op het spel. De halfbroer van verzoekende partij aanvaardde niet dat zijn zus met een Tumul trouwde en bedreigde dan ook haar en haar echtgenoot.

Verzoekster verduidelijkt dat het aanvankelijk bij mondelinge bedreigingen bleef, gezien de afstand tussen verzoekster en haar halfbroer (respectievelijk Saudi-Arabië en Mogadishu). Maar eens verzoekende partij zou teruggekeerd zijn naar Mogadishu, zou haar leven en het leven van haar echtgenoot in imminent gevaar geweest zijn.

Aangaande verzoeksters verblijf in Saoedi-Arabië wenst verzoekster op te merken dat zij als alleenstaande vrouw niet voor papieren kon zorgen voor zichzelf. Voor ze gehuwd was, werd alles geregeld door haar familie en kon zij niets doen. Nadat zij huwde met A. heeft hij alles in het werk gesteld om hun verblijf in Saudi-Arabië te legaliseren, zonder succes.

Verzoekster benadrukt uitvoerig te hebben verteld over haar problemen en waarom zij niet terug kan keren naar Somalië, noch naar Saoedi-Arabië. Verweerder legt het volledige asielaanvraagproces van verzoekster naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 9 juni 2017) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!”* en verwijst naar pagina's 27-28 van het CEDOCA rapport. Verzoekster haalt aan dat het rapport tevens stelt dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31). Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50). Voorts geeft het aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Verzoekster concludeert dat de grootste voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij de analyse hiervan.

Verzoekster haalt aan dat het rapport vermeldt dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017 en schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in volledig 2016.

Verzoekster merkt op dat de tendens zich - zoals verwacht - ook heeft voortgezet in de laatste maanden, met tragische gevolgen. Zeker in oktober 2017 is de situatie in Mogadishu volledig uit de hand gelopen: op 14 oktober 2017 vond er de ergste aanslag ooit plaats, met meer dan 500 doden en gewonden (stuk 3); twee weken later vond er opnieuw een aanslag plaats met meer dan 20 doden en 30 gewonden (stuk 4).

Verzoekster betoogt dat de aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, ongezien is en aantoonbaar dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!

Verzoekster beroept zich ook op het UNHCR-rapport van 16 mei 2016 dat de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, en Mogadishu, beklemt. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is). Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Verzoekster haalt het rapport van 2017 van Human Rights Watch (HRW) aangaande Somalië aan en vermeldt de misbruiken door Al Shabaab. Zo stelt dit rapport dat Al Shabaab regelmatig burgers viseert, met een verhoging van aanvallen op scholen, hotels en restaurants in Mogadishu. Op 21 januari voerde Al Shabaab een complexe aanval uit op populaire restaurants aan Lido beach in Mogadishu, waarbij meer dan 20 mensen omkwamen en gewond werden, waaronder vrouwen en kinderen.

In hoofdorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster twee artikels van The Guardian, een over de aanslag van 14 oktober 2017 en een over de aanslag van 28 oktober 2017 in Mogadishu.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Somalië uit vrees om gearresteerd en vermoord te worden door haar halfbroer F. omwille van haar huwelijk met A.A.I., die tot de Tumul zou behoren. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

2.4.2. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij gehuwd is met iemand die behoort tot de Tumul. Zo verwijst verzoekster bij de DVZ naar de clan van haar echtgenoot als Boon, subclan Tumul (verklaring DVZ, punt 15a). Indien evenmin wordt verwacht noch vermoed dat elke Somalische asielzoeker een encyclopedische kennis bezit van alle Somalische clanstructuren en clanindelingen tot in de uiterste vertakkingen, dan kan wel verwacht worden dat een Somalische bekend is met de eigen clan en de clan van haar echtgenoot en deze grondig kan toelichten, *quod non*.

2.4.3. Zij stelt bij het CGVS dat Tumul een clan is die onder Boon valt (gehoorverslag van het CGVS van 22 september 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 10) en dat Boon een scheldwoord is (CGVS-verslag, p. 19). Uit informatie in het administratief dossier blijkt inderdaad dat Boon een pejoratieve benaming is die meerderheidsclans gebruiken om minderheidsgroepen aan te duiden (Australian Government, Refugee Review Tribunal "*Country advice Somalia – Boon caste*" van 16 maart 2011). De Raad kan dan ook niet inzien dat verzoekster, die beweerdelijk gehuwd is met een man die tot de Tumaal behoort, zou verwijzen naar haar echtgenoot met een scheldwoord als Boon.

Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat bepaalde groepen zoals Midgan, Tumul en Yibir gezamenlijk worden omschreven als Boon, maar dat hun patrilineaire afstamming niet teruggaat tot een gemeenschappelijke voorvader (*"Minderheidsgroepen in Somalië"*, p. 7). Ook de Tumaal zou overigens geen clan zijn, noch genetisch, noch genealogisch, ze hebben geen onderlinge en gemeenschappelijke genealogische band (*"Minderheidsgroepen in Somalië"*, p. 24).

2.4.4. Ook verzoeksters vergelijking tussen haar eigen clan Sheikhal en die van haar echtgenoot Tumul getuigt van een gebrekkige kennis over de minderheidsgroepen. Hoewel Sheikhal door verschillende bronnen als een minderheidsclan wordt gezien, kan deze niet op gelijke voet gezet worden met de Tumul. Het behoren tot een minderheidsgroep, zoals de Tumul, gaat in werkelijkheid veel verder dan de positie van de Sheikhalclan in de Somalische samenleving. De Sheikhal stammen immers af van een Arabische religieuze afstammingslijn, waarbij alle leden Sheikhal gelinkt zijn aan één gemeenschappelijke voorvader, in tegenstelling tot de Tumul. Sheikhal hebben zelfs enkele zetels in het parlement, de Tumul niet. Vaak worden Sheikhal gelinkt aan de Hawiye, als een subclan van Hawiye of zelfs als een clan op zich (ACCORD *"Clans in Somalia. Report on a Lecture by Joakim Gundel, COI Workshop Vienna"* van december 2009; *"Report on minority groups in Somalia"* van september 2000). De Tumul genieten daarentegen van geen enkele clan bescherming. Verzoeksters vergelijking tussen haar clan en de beweerde minderheidsclan van haar man gaat bijgevolg geenszins op. Dat ze dit niet zou weten, maakt haar huwelijk met een lid van de Tumul geheel onaannemelijk. Immers er kan niet aangenomen worden dat verzoeker haar eigen clan Sheikhal met de Tumul zou vergelijken, wanneer ze doorheen haar leven en de ervaringen van haar partner zou bekend zijn met de ernstige discriminatie, uitsluiting en verwaarlozing waarmee minderheidsgroepen zoals de Tumul in Somalië geconfronteerd worden (*"No redress: Somalia's forgotten minorities"*).

2.4.5. In het licht van voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verzoeksters beweerde echtgenoot tot de Tumul behoort. Dit klemmt te meer nu het clansysteem een belangrijke rol speelt ten aanzien van het sociaal leven en relaties in de Somalische samenleving (onder meer in: COI Focus *"Somalië. Belang van het clansysteem"* van 20 september 2013) en verzoekster zelf nog aangaf dat haar familie het huwelijk niet accepteerde omwille van de clan van haar echtgenoot (CGVS-verslag, p. 10), waardoor verzoekster ook zou moeten weten waarom dit zo is, wat niet het geval is, zie boven. De Raad kan niet inzien – noch licht verzoekster toe – waarom zij met iemand van een minderheidsgroep zou huwen.

2.4.6. Gezien geen geloof gehecht wordt aan de bewering dat verzoeksters echtgenoot een Tumul is, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeksters toekomstige kinderen gediscrimineerd zouden worden omwille van hun clan (*"En in de toekomst, als ik kinderen krijg, zullen mijn kinderen gediscrimineerd worden"*, CGVS-verslag, p. 19). Dergelijke vrees om toekomstige (onzekere) kinderen louter hypothetisch is, en kan dan ook geen grond vormen voor een huidige vrees voor vervolging in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

2.4.7. Waar verzoekster volhoudt te zijn gehuwd met een Tumul – *quod in casu non* – is het bovendien onaannemelijk dat verzoeksters halfbroer F. zich zou moeien met haar keuze voor een huwelijkspartner. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar ouders, laat staan haar halfbroer aan vaderszijde F., geen inspraak hadden in de keuze voor een huwelijkskandidaat. Immers verzoeksters vader had deze verantwoordelijkheid overgedragen aan A.M., bij wie verzoekster in Saoedi-Arabië verbleef (CGVS-verslag, p. 18). Bovendien heeft verzoekster F. voor het laatst gezien in 1997 voor haar vertrek naar Saoedi-Arabië (CGVS-verslag, p. 5). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven, waar zij zou vrezen dat ze vermoord zou worden door haar halfbroer F..

2.4.8. Verzoeksters voorgehouden vrees voor haar halfbroer en de verantwoordelijkheid die A.M. over verzoekster zou hebben, valt overigens niet te rijmen met haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Zo stelde zij dat zij haar huwelijk met veel mensen in Saoedi-Arabië besprak; gaf zij aan dat ze hoorde over verhalen van geheime huwelijken in Somalië, maar dacht dat dit niet van toepassing op haar eigen huwelijk was, aangezien zij van plan was om in Saoedi-Arabië te blijven; en verklaarde verantwoordelijk te zijn voor haar eigen leven (*"Ik verbleef bij een ver familielid. Ik was verantwoordelijk voor mijn eigen leven. Niemand kon mij onderdrukken."*, CGVS-verslag, p. 14).

2.4.9. Verder kunnen de voorgehouden bedreigingen door verzoeksters halfbroer niet overtuigen. Gevraagd of verzoeksters echtgenoot bedreigd werd door haar halfbroer, antwoordde verzoekster “Nee. Hij zei enkel die term: *Lomo oyan tegen mij.*” (CGVS-verslag, p. 16). Voorts stelde verzoekster nog dat haar echtgenoot “*bang [was] van mijn broer. Hij was bang dat mijn broer achter hem zou gaan.*” (CGVS-verslag, p. 16). Ook stelde zij zelf bang te zijn van haar broer “*ik ben bang van mijn oudere broer. Hij is een politieagent (...) Het minste wat hij kan doen is mij arresteren. Hij zei altijd dat hij mij zou vermoorden.*” (CGVS-verslag, p. 13). Verzoekster blijkt aldus niet in staat de bedreigingen door haar halfbroer aannemelijk te maken. Zij slaagt er niet in haar vrees voor vervolging, noch die van haar echtgenoot te concretiseren. Waar verzoekster in het verzoekschrift verduidelijkt het gezien de afstand bij mondelinge bedreigingen bleef, kan dit niet verschonen dat verzoekster deze bedreigingen niet kan concretiseren.

2.4.10. Gelet op bovenstaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden vrees omwille van haar huwelijk met A.A.I..

2.4.11. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat verzoekster een ander beeld tracht te scheppen van haar werkelijke levensomstandigheden en haar statuut in Saoedi-Arabië. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster van haar tweede tot haar twintigste levensjaar in Saoedi-Arabië gewoond heeft, zonder er ooit legaal te hebben verbleven, nu (i) verzoekster een openbaar leven in Saoedi-Arabië leidde met Saoedische vriendinnen en een job in een kapsalon (CGVS-verslag, p. 8, p. 12); (ii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de pogingen die zij ondernam om een legaal verblijfsstatuut in Saoedi-Arabië te verkrijgen (CGVS-verslag, p. 7, p. 12, p. 14, p. 15, p. 16, p. 18); (iii) niet kan worden ingezien waarom verzoekster A.M. nooit gevraagd heeft haar Qafil te worden, gezien dit een reële kans zou inhouden om werkelijk verblijfsdocumenten te verkrijgen en verzoekster hiervan op de hoogte was (CGVS-verslag, p. 7, p. 17); (iv) niet valt te rijmen dat verzoeksters via haar werk geen Qafil kon krijgen omdat deze de verantwoordelijkheid niet willen dragen met de vele steun en hulp die zij aan verzoekster boden tijdens verschillende controles op het werk (CGVS-verslag, p. 12); (v) het niet aannemelijk is dat het enerzijds zo moeilijk zou zijn om verblijfsdocumenten te bekomen in al die jaren dat verzoekster in Saoedi-Arabië verbleef, maar dat verzoekster er anderzijds wel van uitging dat haar verblijfsstatuut kon geregeld worden via vrienden van haar echtgenoot (CGVS-verslag, p. 14, p. 15).

2.4.12. Bovendien legt verzoekster geen stukken voor die haar repatriëring van Saoedi-Arabië naar Mogadishu kunnen staven. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster haar reisweg evenmin kan staven. Zo verklaarde zij stereotiep haar eigen paspoort in Oeganda te hebben achtergelaten op aanraden van de smokkelaar (CGVS-verslag, p. 10) en legt zij het valse paspoort waarmee zij van Oeganda naar België zou zijn gereisd niet neer (verklaring DVZ, punt 30). Voorgaande vaststellingen maken het aldus niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster verkiest om geen paspoort en een eventueel door haar verkregen visum neer te leggen, waardoor het werkelijke ogenblik van haar vertrek, het werkelijke land van haar vertrek en de wijze waarop dit gebeurde wordt achtergehouden.

2.4.13. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Alhoewel de Raad niet overtuigd is dat verzoekster voorafgaand aan haar vlucht effectief een maand in Mogadishu, Somalië verbleven heeft, wordt anderzijds door de commissaris-generaal niet betwijfeld dat verzoekster als kind in Mogadishu gewoond heeft en haar familie daar thans nog verblijft.

Bovendien zou verzoekster in Mogadishu een beroep kunnen doen op de Hawiye-clan in het algemeen, gezien haar eigen clan Sheikhal bescherming kan inroepen van de Hawiye (ACCORD *“Clans in Somalia. Report on a Lecture by Joakim Gundel, COI Workshop Vienna”* van december 2009; *“Report on minority groups in Somalia”* van september 2000). Aldus wordt nog de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”*

2.5.4. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.5.5. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.5.6. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle

Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.5.7. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.5.8. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.5.9. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.5.10. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden.

In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden gevisereerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.5.11. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, "*K.A.B. v. Sweden*", no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, "*R.H. v. Sweden*", no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "*gewone burger*" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "*Upper Tribunal*" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.5.12. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd.

Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.5.13. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.5.14. Verder blijkt uit de *“COI Focus: Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu”* van 6 november 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, dat het doelwit van de aanslag op 14 oktober 2017 vermoedelijk het ministerie van Buitenlandse Zaken, een Turkse legerbasis of de zwaar bewaakte Halane-basis op de luchthaven was, en dat op 28 oktober 2017 het hotel Nasa Hablood gevisieerd werd omdat dit populair is bij overheidsfunctionarissen. Deze incidenten bevestigen aldus het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

2.6. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie – artikel The Guardian *“Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia’s worst terrorist attack”* van 16 oktober 2017; artikel The Guardian *“At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel”* van 29 oktober 2017 – toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Beide artikelen rapporteren immers over de hierboven besproken aanslagen. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu. Het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van HRW van 2017 werd gebruikt als bron bij de redactie van de COI Focus.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK